

Sygn. akt VI U 91/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2022 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Beata Ignaczak

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy Ł. M.

z udziałem zainteresowanego (...) Sp. z o. o. w W.

przeciwko (...) w W.,

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem Ł. M.

od decyzji (...) w W. z dnia (...) roku, znak (...)

oraz od decyzji (...) w W. z dnia (...) roku, znak (...)

1. zmienia decyzję (...) w W. z dnia (...) roku, znak (...), w ten sposób, że przyznaje Ł. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20 września 2019 roku do 31 października 2019 roku;

2. zmienia decyzję (...) w W. z dnia (...) roku, znak (...), w ten sposób, że przyznaje Ł. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 listopada 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku.

Sygn. akt VI U 91/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) roku znak: (...) (...) w W. uznał, że niezdolności do pracy Ł. M. w okresach od 4 marca 2019 roku do 8 marca 2019 roku, od 11 marca 2019 roku do 22 marca 2019 roku, od 1 kwietnia 2019 roku do 31 maja 2019 roku, od 3 czerwca 2019 roku do 14 czerwca 2019 roku, od 17 czerwca 2019 roku do 5 sierpnia 2019 roku, od 9 sierpnia 2019 roku do 31 października 2019 roku, tj. do dnia ustania zatrudnienia w (...) Sp. z o.o., polegają zaliczeniu w ramach jednego okresu zasiłkowego oraz odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20 września 2019 roku do 31 października 2019 roku. W uzasadnieniu (...) w W. podał, że z dniem 19 września 2019 roku Ł. M. wykorzystał okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

(decyzja z dnia 10.01.2020 r. – a.r.)

Decyzją z dnia (...) roku znak: (...) (...) w W. odmówił Ł. M. prawa do zasiłku chorobowego za dalszy okres, tj. od 1 listopada 2019 roku do dnia 3 grudnia 2019 roku. W uzasadnieniu (...) w W. podał, że niezdolności do pracy poczynając od 4 marca 2019 roku i dalej powinny zostać zaliczone do jednego okresu zasiłkowego, który został wykorzystany z dniem 19 września 2019 roku.

(decyzja z dnia 16.01.2022.r – a.r.)

Od obu decyzji Ł. M. wniósł odwołania wnosząc o ich zmianę i przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za sporne okresy. W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że od 9 sierpnia 2019 roku był niezdolny do pracy z powodu innego schorzenia niż do dnia 5 sierpnia 2019 roku, a w okresie między tymi dniami był zdolny do pracy.

(odwołania – k. 1-2 i k. 1-2 a.s. VI U 92/20)

(...) w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powołując się na zasadność wydanej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 3-3v)

(...) w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powołując się na zasadność wydanej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 10-10v a.s. VI U 92/20)

(...) Sp. z o. o. w W. nie zajął stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

Ł. M. był zatrudniony od 17 maja 2012 roku do 31 października 2019 roku w (...) Sp. z o.o. w W.. Z tego tytułu polegał do obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego w tym okresie.

(okoliczność niesporna)

Odwołujący był niezdolny do pracy w okresach od 4 marca 2019 roku do 8 marca 2019 roku, od 11 marca 2019 roku do 22 marca 2019 roku, od 1 kwietnia 2019 roku do 31 maja 2019 roku, od 3 czerwca 2019 roku do 14 czerwca 2019 roku, od 17 czerwca 2019 roku do 5 sierpnia 2019 roku z przyczyn ortopedycznych – dolegliwości bólowych kręgosłupa wywołanych zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa w odcinku lędźwiowo krzyżowym. W tych okresach stosował leczenie farmakologiczne i rehabilitacyjne. Utrwalone zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego okresowo powodują dolegliwości bólowe będące podstawą orzeczenia niezdolności do pracy.

Odwołujący odzyskał zdolność do pracy z przyczyn ortopedycznych od dnia 6 sierpnia 2019 roku. Był zdolny do pracy w dniach 6, 7 i 8 sierpnia 2019 roku.

Ł. M. od 9 sierpnia 2019 roku był niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych – zaburzeń adaptacyjnych. Wcześniej nie leczył się psychiatrycznie. W tym czasie nie współistniała niezdolność do pracy z przyczyn ortopedycznych. Ł. M. był bez przerw niezdolny z przyczyn psychiatrycznych – zaburzeń adaptacyjnych do 3 grudnia 2019 roku.

(dowody: opinia biegłego ortopedy K. K. – k. 22-22v, k. 51; opinia biegłego psychiatry M. L. – k. 79-82, opinia biegłego neurologa T. R. – k. 106-107, k. 128)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych z zakresu ortopedii, psychiatrii oraz neurologii. Ustalenia biegłych, które poczynili w opiniach głównych i uzupełniających, były ostatecznie zbieżne co do tego kiedy i z jakich przyczyn odwołujący był niezdolny do pracy oraz kiedy odzyskał zdolność do pracy. Organy rentowe oraz odwołujący składali zastrzeżenia do opinii biegłych. Sąd wobec tego dopuścił dowód z uzupełniających opinii biegłego ortopedy i neurologa.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie, Sąd nie stwierdził też takiej konieczności z urzędu.

Opinie sporządzone w niniejszej sprawie przez biegłych w ocenie Sądu są rzetelne i wiarygodne oraz przedstawiają kompleksowy obraz stanu zdrowia odwołującego Ł. M., wyczerpująco opisując jego schorzenia. Opinie wszystkich powołanych biegłych pozostawały ze sobą ostatecznie spójnie wewnętrznie, tworząc logiczną całość i stanowiły one podstawę dokonania ustaleń przez Sąd.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 8 z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej jako: ustawa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Powyższy okres 182 dni jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Wobec tego kwestią rozstrzygającą jest to, czy niezdolności do pracy do dnia 5 sierpnia 2019 roku oraz od 9 sierpnia 2019 roku były spowodowane schorzeniami tożsamymi oraz to, czy w okresach przerw pomiędzy kolejnymi zwolnieniami, odwołujący był zdolny do pracy. W konsekwencji Sąd dopuszczał dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu ortopedii, następnie psychiatrii i następnie neurologii, celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującego Ł. M. z przyczyn ortopedycznych ustała w dniu 5 sierpnia 2019 roku, czy też nadal trwała także w trakcie kolejnego zwolnienia lekarskiego wystawionego od dnia 9 sierpnia 2019 roku z przyczyn F43 (formalny okres bez zwolnienia lekarskiego to są 3 dni: 6, 7 i 8 sierpnia 2019 roku); czy niezdolności do pracy w okresach do 5 sierpnia 2019 roku oraz od 9 sierpnia 2019 roku były spowodowane tą samą chorobą, chorobami współistniejącymi, czy też różnymi chorobami oraz czy przez 3 dni, za które brak jest zwolnienia lekarskiego, tj. od 6 do 8 sierpnia 2019 roku odwołujący Ł. M. był zdolny do pracy.

W art. 9 ust. 1 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą, czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni; rozpoczyna się kolejny okres zasiłkowy, jeżeli przerwa między tymi absencjami jest dłuższa od 60 dni (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2018 r. III UK 192/17).

Na podstawie wszystkich zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów oraz przede wszystkim na podstawie opinii biegłych Sąd zważył, iż niezdolność do pracy u odwołującego ustała z dniem 5 sierpnia 2019 roku – z przyczyn ortopedycznych. W dniach 6, 7 i 8 sierpnia 2019 roku był on zdolny do pracy. Ponowna niezdolność do pracy powstała po trzydniowej przerwie, czyli od dnia 9 sierpnia 2019 roku.

Wobec czego należało ustalić, czy niezdolności do pracy w okresach do 5 sierpnia 2019 i od 9 sierpnia 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku były związane z tymi samymi schorzeniami lub schorzeniami współistniejącymi, powodującymi

niezdolność do pracy. Z opinii wszystkich biegłych – ortopedy, neurologa i psychiatry – jednoznacznie wynika, odwołujący od 4 marca 2019 roku do 5 sierpnia 2019 roku był niezdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych. Ustalenia poczynione przez biegłych w tym zakresie Sąd w całości podziela i przyjmuje jako własne. Natomiast od 9 sierpnia 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku nieprzerwanie odwołujący był niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Oznacza to, że schorzenia ortopedyczne nie były tymi samymi schorzeniami, co psychiatryczne. Również od 9 sierpnia 2019 roku i dalej nie współistniała niezdolność do pracy z przyczyn ortopedycznych. Z tego powodu Ł. M. stał się zdolny do pracy w dniu 6 sierpnia 2019 roku i nie stał się ponownie niezdolny do pracy z tej przyczyny w okresie od 9 sierpnia 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku. Był zdolny do pracy w okresie między niezdolnościami do pracy z przyczyn ortopedycznych i psychiatrycznych, tj. w dniach 6, 7 i 8 sierpnia 2019 roku. Zatem okresy niezdolności przypadające przed przerwą i po przerwie nie mogą zostać zaliczone do jednego okresu zasiłkowego. Z dniem 9 sierpnia 2019 roku otwarciu uległ nowy okres zasiłkowy w związku z niezdolnościami związanymi z przyczynami psychiatrycznymi. Do dnia 3 grudnia 2019 roku, jako dnia nieprzerwanej niezdolności do pracy, nie został też wykorzystany nowy okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

Reasumując, odwołujący zachował prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20 września 2019 roku do 31 sierpnia 2019 roku oraz od 1 listopada 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku, albowiem: 1) okres zasiłkowy nie uległ wyczerpaniu, 2) niezdolność do pracy powstała w czasie kiedy odwołujący był jeszcze zatrudniony u płatnika składek (...) Sp. z o.o., 3) zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej niezdolność do pracy trwała bez przerwy ponad 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego – bo powstawała w czasie trwania tego ubezpieczenia.

Mając na względzie powyższe, na podstawie wskazanych przepisów, Sąd w punkcie:

1. zmienił decyzję (...) w W. z dnia (...) roku, znak (...) i przyznał Ł. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20 września 2019 roku do 31 października 2019 roku;
2. zmienił decyzję (...) w W. z dnia (...) roku, znak (...) i przyznał Ł. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 listopada 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku.